

A stylized illustration of a sunset over the ocean. The sky is a mix of dark blue, purple, and red, with a large orange sun setting on the horizon. A dark blue sailboat is on the water, and three black birds are flying in the sky. The water is dark blue with purple and red reflections. In the foreground, a wooden post is in the water, and a boat is partially visible. The text 'Jill Mansell' is written in a white, cursive font at the top. The text 'Pitäisikö kertoa?' is written in a white, serif font in the middle. The text 'BAZAR' is written in a white, sans-serif font at the bottom left.

Jill Mansell

Pitäisikö
kertoa?

Pitäisikö kertoa?

Jill Mansell

Suomentanut Pirjo Ruti

Pitäisikö
kertoa?

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

Suomentanut Pirjo Ruti
Englanninkielinen alkuteos *Should I Tell You*
© Jill Mansell, 2022
Kannen suunnittelu Sanna-Reeta Meilahti

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

ISBN 978-952-376-877-2
Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

Sue Gregsonille

I Wanna Be Adored

Rakkaudella, kuten aina, Markille xxx

Pilkkominen, viipaloiminen ja kuutioiminen olivat Lachlanin mielipuuhaa. Hän nautti, kun veitsen terä viuhui niin vauhdikkaasti että koko sen liike sumeni, ja hän yritti olla joka kerta entistä nopeampi ja lyödä oman ennätöksensä.

Hän halusi aina parantaa, *olla* parempi... ja hän olisi saattanut onnistua, ellei ravintolan puhelin olisi pirahtanut soimaan.

Lachlan sieppasi puhelimen käteensä ja vastasi: "McCarthy's."

"Moi!" sanoi ääni, jota hän ei heti tunnistanut. "Olen jättänyt kännykkääsi kolme viestiä, mutta et ole soittanut takaisin, joten ajattelin sen sijaan kokeilla tätä numeroa. Ja siinähan sinä olet!"

Tuo rajasi joukkoa. "Moi, Nell. Sori, on ollut niin kiire, että olen kaatunut heti töistä tultuani sänkyyn. Mitä asiaa sinulla oli?"

"En panisi pahakseni, jos kaatuisit minun sänkyyni! No niin, asiaan. Muistatko, kun veit minut maaliskuussa ystäväsi Amberin lyijylasistudioon ja ostin sieltä sen lasityön? Se meni vahingossa rikki, joten ajattelin, voisiko hän tehdä minulle uuden, sillä se oli niin ihana."

"Varmasti. Voit kysyä sitä suoraan Amberilta", Lachlan sanoi. "Puhelinnumero on hänen nettisivuillaan."

”Aivan, mutta en muistanut studion nimeä, tiedäthän sinä minut...”

”Se on Lanrock Glass.”

”Okei, soitan hänelle. Mitä sinulle muuten kuuluu? Ei olla nähty iäisyteen!”

Siihen oli syynsä. Nell oli niitä, jotka rakastivat huudahdusmerkkejä. Hänen innostuneisuutensa oli uuvuttavaa. Nell oli myös yrittänyt väen väkisin kääntää heidän lyhyen säätönsä oikeaksi parisuhteeksi. ”On pitänyt kiirettä”, Lachlan sanoi samalla kun pani kaiutintoiminnon päälle ja jatkoi ruuan valmistelua.

”Mutta maanantaisinhan sinä et ole töissä. Sopsisiko, jos tulisin silloin käymään luonasi?”

”En oikein tiedä. Minulla voi olla jotain muuta.”

”En minä sinua naimisiin pyydä. Ajattelin vain, että olisi kiva tavata.”

Lachlan keskeytti sipulin pilkkomisen. Ei ollut hänen tapastaan kieltäytyä naisseurasta. Ja olisihan se hauskaa...

Lachlanin kännykästä kuului kilahdus, ja ruudulle välähti tekstiviesti Amberilta:

Tulossa.

”Kuule”, Lachlan sanoi puhelimeen, ”katson, miltä seuraavat päivät näyttävät, ja soitan sinulle.”

”Muistakin soittaa.” Nellin ääneen tuli nyt terävyyttä.

”Soita Amberille siitä ikkunakoristeesta. Lanrock Glass”, Lachlan muistutti. ”Hän tekee sinulle varmasti uuden.”

”Ei sillä ole niin väliä. Se oli vain tekosyy soittaa sinulle.” Nell lisäsi rehellisyydenpuuskassa: ”Ostin sen alun perinkin vain koska ajattelin, että se saisi sinut pitämään minusta enemmän.”

Lachlan nauroi. ”Se todella sai minut pitämään sinusta enemmän.”

”Mutta ei niin paljon, että haluaisit tavata uudestaan.” Nellin ylpeys oli saanut kolauksen. Hän oli soittanut Lachlanille, mutta tämä oli torjunut hänet.

”Kuule, olen pahoillani, mutta tavallaan seurustelen erään toisen kanssa. Tuntuu pahalta puuhailla hänen selkensä takana.”

”Asia selvä, ymmärrän. Ei se mitään, pidä hauskaa hänen kanssaan. Ehkä joskus vielä törmätään.”

”Oli kiva jutella.”

”Taidat vain sanoa noin. Heippa.”

Puhelu päättyi. Lachlan hymyili itsekseen, jatkoi perunoiden pilkkomista pikku kuutioiksi ja ajatteli, kuinka suuren vaikutuksen puhelu olisi tehnyt Amberiin, jos tämä olisi kuullut hänet.

Ehkä se tarkoitti, että hänestä oli viimein tulossa parempi ihminen.

Hän otti seuraavan perunan ja vilkaisi seinäkelloa. Amber olisi kohta täällä.

*

Amberin äiti oli aina väittänyt että kuka tahansa, jolla oli hitusenkin luontaista vaistoa, osasi laittaa huulipunaa käsituntumalla. Se oli elintärkeä taito jota kannatti harjoitella, hän oli sanonut. Hänen huulipunansa oli ollut moitteeton sinäkin päivänä, jona hän oli kuollut sairauden riuduttamana saattohoitokodissa.

Amberin edellä kulkeva tummaverikkö ei selvästikään ottanut tänään mitään riskiä. Hän pysähtyi ravintola McCarthy'sin sisäänkäynnin eteen ja katsoi huulet töröllä pienestä peilistä, kun lisäsi huulipunaa.

Sen sijaan että olisi ahtautunut hänen ohitseensa, Amber jäi odottelemaan aurinkoiselle jalkakäytävälle ja ihaili puoli-huolimattomasti naisen tyylikästä mustaa kynähametta. Tuolaista citypukeutumista ei juuri nähnyt täällä Lanrockissa, Etelä-Cornwallin rannikolla.

Kun uusi kerros karmiininpunaista huulipunaa oli asianmukaisesti paikallaan, nainen silotteli hiuksiaan ja avasi vielä yhden puseronnapin ennen kuin työnsi ravintolan oven auki ja meni sisään.

Puoli tuntia myöhemmin ravintolan hiljaisessa nurkassa kannettava tietokone edessään istuva Amber sai peilin lyijylasikehykseen suunnittelemansa kuvion valmiiksi ja alkoi salakuunnella kolmen pöydän päässä käytävää keskustelua. Sitä kävivät Lachlan ja huulipunainen, joka ilmeisesti oli toimittaja.

”Olet saavuttanut urallasi paljon.” Huulipunainen nojautui lähemmäs, ja hänen äänensä oli luottamuksellinen. ”Miten on yksityiselämäsi laita?”

Lounastarjoilu oli ohi, mutta Lachlan oli yhä keittiömestarin valkoisessa asussa. Hän tarttui jäävesipulloonsa ja sanoi: ”Siinä on kaikki hyvin, kiitos kysymästä. Se vain ei ole juuri nyt ykkössijalla, vaan ykkösenä on tämä paikka.”

”Se on täysin ymmärrettävää. Mutta eikö sinulla ole tyttöystävää? Voi miten sääli!”

Tässä sitä taas oltiin. Amberia nolotti toimittajan puolesta, joka oli nyt siirtymässä flirttailun puolelle ja tarkasteli silmät säihkyen Lachlanin ilmettä, arvioi tämän reaktiota ja pohti, mahtaisiko Lachlan tuntea vetoa häntä kohtaan.

”Ei ole tyttöystävää”, Lachlan vastasi. ”Mutta pärjään näinkin.”

”Varmasti.” Nainen hymyili ja pyöritteli tyhjää viinilasiaan. Hänen puhelimeensa, joka oli heidän välissään, tallentui parin sekunnin harkittu hiljaisuus.

”Itse asiassa”, Lachlan vilkaisi kelloaan, ”minun pitäisi palata pikapuolin keittiöön.”

”Todellako? Mutta ravintolahan aukeaa vasta seitsemältä.”

”Minun on kuitenkin tehtävä valmisteluja. Toisin kuin jossain muualla me emme ota ranskalaisia pakastepusseista ja heitä sitten öljysammioon.”

”Hahahahahaha.” Nainen kuljetti kieltään ylähuultaan pitkän selvästi innoissaan ranskalaisskandaalin mainitsemisesta. ”Uskoakseni se toinen keittiömestari ei ollut kovin mielisään, kun sanoit hänen käyttävän pakasteranskalaisia. Onko hänen asianajajistaan kuulunut vielä mitään?”

”Ei tietenkään ole”, Lachlan vastasi. ”Minä puhuin totta.”

Nainen otti käyttöön salaliittolaismaisen äänensävyyn. ”Olen myös kuullut huhuja, että olet kieltäytynyt osallistumasta televisio-ohjelmaan, jota olisit tähdittänyt yhdessä tietyn erittäin tunnetun Michelin-kokin kanssa.”

”Niinkö?”

”Pitääkö se paikkansa?”

”Saattaa pitääkin.” Lachlan otti kulauksen vettä.

”Miksi kieltäydyit sellaisesta tarjouksesta?”

”Koska tämä tietty erittäin tunnettu Michelin-kokki on kusipää.”

Ai, Lachlan lähti tuohon. Ravintolan toisella laidalla Amberin teki mieli yskäistä varoitukseksi. Mutta mitä hyötyä siitä olisi? Ei Lachlan hänen varoituksistaan välittäisi. Asioiden pitäminen omana tietonaan ei ollut koskaan kuulunut Lachlanin vahvuuksiin.

Toimittaja nauroi helisevästi. ”En voi väittää, että olisin eri mieltä! Puhut Gerry Walshista, eikö totta?”

”Niin voisi ajatella, mutta en sano tuohon mitään.”

”Mutta etkö haluaisi omaa tv-ohjelmaa?”

”Ei se ole kaikki kaikessa. Minusta on parempi, että asiakkaat tulevat tänne syömään, koska ovat kuulleet ruuan olevan erinomaista, eivätkä siksi, että ovat nähneet naamani jossain surkeassa kokkiohjelmassa.” Lachlan sanoi sen kuin loppukaneetiksi ja katsoi uudestaan kelloa. ”Kuule, olen todella pahoillani, mutta keittiössä odottaa vuori elintarvikkeita, jotka minun on valmistettava.”

”Sinä haluat olla paras”, nainen sanoi.

”Totta kai. Ja olen matkalla parhaaksi.”

”On hienoa, miten intohimoisesti sinä suhtaudut työhösi.”

”Kiva kuulla, että ajattelet noin”, Lachlan vastasi.

Huomaamattomana pysyttelevä, läppäriään naputtava Amber kuuli tuolien kirskahduksen, kun niitä työnnettiin taaksepäin, ja arvasi, mitä seuraavaksi tapahtuisi.

”Itse asiassa minun oli aikomus palata iltapäivällä Lontooseen, mutta nyt minusta tuntuu, että olisi sääli tulla tänne asti ja olla maistamatta herkullisia ruokiasi.” Nainen tutkiskeli selvästi Lachlanin vartaloa nyt kun he molemmat olivat nousseet seisomaan. ”Haluaisin varata täksi illaksi pöydän...”

Ja sen jälkeen me voisimme ottaa muutamat drinksut samalla kun kertoisin sinulle, kuinka upea sinä olet, ja sitten myöhästyisin viimeisestä Lontooseen menevästä junasta ja minun olisi pakko viettää yö sinun kanssasi.

Amber kätki hymynsä, sillä kaikki oli niin ennalta arvatavaa. Joka ikinen kerta.

”Voi harmi.” Lachlan näytti pahoittevalta. ”Jos olisin tiennyt tästä viikko sitten, olisin voinut jättää yhden pöydän sinulle. Mutta nyt ravintola on täyteen varattu.”

”Voi.” Toimittajan ilme valahti. ”Eikö ole mitenkään mahdollista...?”

”Olen pahoillani. Mutta oli hienoa tavata sinut. Ilmoittele, kun olet seuraavan kerran täälläpäin.”

”Teen niin.” Nainen sammutti äänityksen puhelimestaan. ”Voisimmeko ottaa yhteiskuvan?”

”Totta kai. Amber, tulisitko ottamaan kuvan?”

Amber oli arvannut tämänkin. Toimittaja ojensi puhelimensa, ja Amber otti kaksikosta monta kuvaa, joissa Lachlanin ruskettunut käsivarsi oli naisen harteilla. Nainen näytti punaposkiselta ja innostuneelta, kun taas Lachlan oli... no, yhtä luontevan charmikas kuin aina mustine kiiltävine hiuksineen, pilke tummissa silmissään ja petollisen enkelimäinen hymy huulillaan.

Kun kuvat oli otettu, nainen supatti Lachlanille: ”Kuka tuo nainen on?”

Lachlan virnisti. ”Amberko? Hän on... Sanotaan vain, että me olemme läheisiä.”

Lachlanista se oli hauskaa. Amber odotti, kunnes Lachlan ja toimittajanainen olivat vaihtaneet poskisuukot ja hyvästelleet. Kun Lachlan avasi oven päästääkseen naisen ulos, Amber huusi heidän peräänsä: ”Ei kuitenkaan *sillä lailla* läheisiä.”

Kun ovi oli heilahtanut kiinni ja Amber ja Lachlan jääneet kahden, Amber sanoi: ”Sinun on lakattava käyttämästä minua verukkeena. Inhoan sitä.” Etenkin hän toivoi, ettei se saisi häntä punastumaan.

”Juuri siksi se on hauskaa”, Lachlan sanoi virnistäen. ”Mitä sinulle muuten kuuluu? Kaikki hyvin?”

”Suhteellisen hyvin siihen nähden, että pyysit minut tänne ja annoit minun odottaa tunnin.”

”Tiedän, sori siitä. Unohdin tuon haastattelun.”

”Se nainen olisi halunnut tänä iltana muutakin kuin illallista.”

”Tiedän senkin. Mutta en lähtenyt siihen mukaan. Etkö olekin ylpeä minusta?”

”Tosi ylpeä. Alat oppia. Hienoa”, Amber kehui, sillä viime vuonna Lachlan oli mennyt sänkyyn toimittajan kanssa, joka oli pahastunut siitä, että Lachlan ei ollut sen jälkeen ottanut yhteyttä, ja oli kostanut sen lehdessä. Voi sanoa, että teksti ei ollut kaunista luettavaa.

”Miten tämäkertainen haastattelu sinusta meni?” Ihan kuin Lachlan ikinä kiinnittäisi vähänkään huomiota mihinkään, mitä hän sanoi.

”Sinun ei olisi pitänyt sanoa Gerry Walshia kusipääksi.”

”En sanonutkaan. En maininnut hänen nimeään.”

”Mutta me kaikki tiesimme, kenestä sinä puhuit.”

Lachlan levitteli käsiään. ”Koska me kaikki tiedämme, että hän on kusipää.”

”Se saa sinut kuulostamaan ylimieliseltä.”

”Onko ylimielistä tietää olevansa parempi kokki kuin joku toinen? Minä nyt vaan olen parempi kuin hän”, Lachlan sanoi. ”Ja vähemmän kusipää.”

”Vaatimatonkin vielä.”

Lachlanin tummat silmät välkkyivät. ”Minä kannatan rehellisyyttä.”

”Miten vaan.” Amber hypähti korkealle baarijakkaralle. ”Miksi sinä muuten halusit minun tulevan tänne?”

Lachlan haroi hiuksiaan pois ruskettuneelta otsaltaan. ”Halusin puhua Teddystä.”

”Mitä?” Jos olisi sattunut jotain ikävää, Lachlan olisi kertonut siitä heti. ”Onhan hän kunnossa?”

”On, ihan kunnossa, hänellä on tosi hauskaa. Yksi juttu minua kuitenkin häiritsee.”

”Mikä juttu?” Amber ei viitsinyt ryhtyä arvailemaan. Teddy seilasi parhaillaan Kreikan rannikolla, ja kahdenkymmenenkahdeksan päivän risteily oli yli puolivälin. Mayn kuolemasta oli nyt kolme vuotta, ja Teddy oli viimein saatu suostuteltua lähtemään lomalle. He kaikki olivat rohkaisseet häntä lähtemään, ja risteilyalukset olivat mukavia, yksin matkustavien tarpeet huomioivia paikkoja.

”Minä en nauttisi siitä”, Teddy oli väittänyt kivenkovaa, kun Amber oli antanut hänelle kiiltävän, houkuttelevan risteilyesitteen. ”Mitä hauskaa yksin matkalle lähtemisessä on?”

Mutta Amber oli pitänyt pintansa, näyttänyt nettiarvoskeluja ja selittänyt, että yksin matkustaville olisi päivittäin yhteisiä kokoontumisia, isoja yhteispöytiä illallisilla, järjestettyjä retkiä maihin, erilaisia kilpailuja ja niin paljon seuraa kuin toivoa saattoi, jos seuraa kaipasi.

Viimein Teddy oli saatu taivuteltua matkaan, mutta aina oli silti pieni mahdollisuus, että kaikki menisi pahasti pieleen. Onneksi niin ei ollut tapahtunut. Kaksi päivää sen jälkeen, kun laiva oli lähtenyt Southamptonista, Amberin puhelin oli soinut, ja hänen oli pitänyt keskeyttää työnsä ja kuunnella seuraavat kaksikymmentä minuuttia, kun Teddy oli ylistänyt risteilyn riemuja kaikin puolin. Hän oli ollut uuden kaveriporukansa kanssa lasillisella aurinkoisessa satamabaarissa, ennen kuin he kaikki olivat lähteneet yhdessä tutustumaan La Coruñan upeisiin nähtävyyksiin.

”Muistatko, miten kivalta tuntuu, kun saa kuulla, että on kuin onkin ollut oikeassa?” Teddy oli kysynyt iloisena. ”No, sinä olit oikeassa.”

”Minä olen aina oikeassa.” Helpotus oli ollut suunnaton. ”Sinun pitäisi jo tietää se.”

”Ruoka on uskomattoman hyvää, kaikki ovat todella ystävällisiä, eikä ole mitään parempaa kuin istua kannella cocktaillasi kädessään ja katsella auringonlaskua meren yllä.”

”Herranjestas, cocktailejako sinä nyt juot?” Teddy oli ollut ikänsä siiderituoppimiehiä.

”Niin, voitko kuvitella? Ne ovat mahtavia! Niissä on pienet sateenvarjot, eivätkä ne edes maistu alkoholilta. Mutta sitä niissä kyllä on.”

Amber oli nauranut. ”Mikä on suosikkicocktailisi?”

”No, täällä laivalla sitä sanotaan Hauskanpidoksi rannalla, vaikka tosiasiaa sen nimi on tuhmempi. En aio kertoa sinulle, mikä.”

Amberin sydän oli ollut pakahtua rakkaudesta kilteintä hänen tuntemaansa miestä kohtaan – hän oli kahdenkymmenenyhdeksän, mutta Teddy halusi yhä varjella häntä kuulemasta cocktailista nimeltä Sex on the beach.

”Ja tätä et kyllä usko”, Teddy oli jatkanut, ”mutta koko meidän ryhmässämme meitä on vain pari, jotka emme ole aiemmin olleet risteilyllä. Kaikki muut ovat hulluina risteilyihin ja käyvät niillä niin usein kuin voivat. Ja nyt ymmärrän miksi!”

”Loistavaa”, Amber oli sanonut. ”Uskot siis, että saatat lähteä toistekin?”

”Täällä laivalla on matkatoimisto. Olen jo varannut uuden risteilyn elokuulle”, Teddy oli ilmoittanut ylpeänä.

Tuo puhelu oli käyty kaksi viikkoa sitten. Kaveriporukka, jonka kanssa Teddy oli laivalla ystävyystynyt, piti yhä lujasti yhtä, ja Teddy oli lähettänyt Amberille kuvia, joissa näkyi kuinka hänestä tuli päivä päivältä ruskeampi ja – jos mahdollista – entistäkin iloisempi.

”Anna tulla”, Amber hoputti nyt.

Lachlan selasi puhelintaan. ”Odot, kenttä on huono...”

”Hei haloo! Tässä olen minä”, Amber torui. ”Tuota teko-syytä sinä käytät tytöille, kun he haluavat tietää, mikset ole soittanut heille.”

”Kärsivällisyyttä. No niin, nyt se löytyi.” Lachlan kohotti päänsä ja katsoi Amberiin. ”Muistatko, kun olit koulussa korviasi myöten ihastunut Lee Copeen ja otit hänet esiin joka keskustelussa?”

”Mitä...?”

”Jos vaikka joku sanoi että hänen lempivärinsä on vihreä, niin sinä sanoit että sinun lempivärisi on violetti, ja arvatkaa mitä, violetti on Leenkin lempiväri.”

”En minä sanonut noin!” Amber oli närkästynyt. Lee oli ollut hänen haavepoikaystävänsä, kun hän oli ollut viimeisellä luokalla koulussa. Ja hänen lempivärinsä oli ollut musta.

”Okei, se oli mukailtu esimerkki, mutta sinulla oli pakko-mielle Leehen etkä voinut lakata puhumasta hänestä. Et hetkeksikään.”

Amber alkoi äkkiä laskea. ”Hetkinen, sinähän et ollut edes paikalla, sinä olit jo lähtenyt silloin.”

”Niin olin, mutta kuulin kaiken Raffaelelta. Hän sanoi, että se oli hulvatonta, ja heillä oli tapana lyödä vetoa, kuinka monta kertaa ohimennen mainitsisit Leen nimen.”

Niinpä tietysti, Raffaelesta ja Lachlanista oli ollut kiva kiusata häntä.

”Hyvä on”, Amber sanoi. ”Mutta et ole vielääkään kertonut, miksi pyysit minut tänne.”

”Katso tätä.” Lachlan antoi Amberille puhelimensa. Amber vilkaisi pettyneenä kuvaa Teddystä ja tämän uusista risteily-kavereista, joista parikymmentä oli kokoontunut auringon-

laskun aikaan yläkannelle, ja he hymyilivät säteilevästi kohottaessaan lasejaan kameralle.

”Olen jo nähnyt tämän. Teddy lähetti tämän kuvan viime viikolla.”

”Soitin hänelle tänä aamuna, kun laiva tuli Mykonoksen satamaan. Me juttelimme pitkään. Hän on selvästi yhä aivan innoissaan risteilystä.”

”Entä sitten?”

”Ja jo ensimmäisen viiden minuutin aikana hän mainitsi erään nimen kolme kertaa.”

”Ahaa!” Vihdoinkin asia alkoi valjeta. Ja muuttua mielenkiintoiseksi. Amber laajensi kuvaa. ”Onko se joku näistä naisista? Kuka? Kerro, kerro!”

”Mikä saa sinut ajattelemaan, että kyse on naisesta?” Lachlan kysyi.

Amberin pää nytkähti pystyyn. ”*Mitä?*”

”Vitsi, vitsi. Hah, mikä ilme.”

Amber käänsi huomionsa ruudulla näkyvään iloiseen joukkoon ja alkoi käydä läpi todennäköisiä naisystävähdokkaita, kunnes tuli persikanväriseen mekkoon ja siihen sointuvaan pashminaan pukeutuneen hymyilevän naisen kohdalle. Naisella oli pyöreät posket, herttainen hymy ja siististi leikatut lyhyet ruskeat hiukset.

”Löytyi.” Amber käänsi puhelimen ruudun Lachlania kohti. ”Hän näyttääkin vähän Maylta. Tämä on loistoutinen, hän näyttää täydelliseltä!” He olivat viime vuoden ajan yrittäneet lempeästi taivutella Teddyä edes harkitsemaan, että hän jatkaisi elämässä eteenpäin, mutta häntä ei olisi voinut vähempää kiinnostaa. May oli ollut hänen elämänsä suuri rakkaus, hän oli selittänyt. Mitä Maykin sanoisi, jos tietäisi hänen seurustelevan jonkun muun naisen kanssa?

Amber oli väittänyt, että May haluaisi hänen olevan taas onnellinen, mutta Teddy oli pudistanut päätään ja hylännyt idean suoralta kädeltä.

”Tyttökulta, kaikki on hyvin näin. Jos en voi saada Mayta takaisin, minua ei kiinnosta olla taas onnellinen.”

Mutta nyt, peukut pystyyn, niin voisi sittenkin käydä. Ajatus rakkauden hiipimisestä yllättäen Teddyn elämään sai Amberin silmät polttelemaan liikutuksesta, sillä Teddy jos joku ansaitsi olla onnellinen.

Ei hän tietenkään itkenyt. Se antaisi Lachlanille liian houkuttelevan tilaisuuden kiusata häntä.

”Tuo nainen näyttää täydelliseltä, eikö näytäkin?” Lachlan sanoi. ”Juuri oikealta Tedille. Mutta se ei ole hän.”

”Ai. Oho.”

”Niinpä.”

”Miksei ole? Hän näyttää selvästi sopivimmalta.” Amber nappasi puhelimen takaisin ja katsoi kuvaa uudestaan. ”Onko se siis tämä, jolla on samanlaiset silmälasit kuin Dame Ednalla?”

”Ei.”

”Tämä, jolla on kukikas villatakki?”

”Ei sinnepäinkään.”

”No näytä sitten.”

Lachlan osoitti naista sormellaan. Amber katsoi kuvaa kahteen kertaan ja sitten syyttävästi Lachlania, koska oli varma, että tämä pilaili.

Hänen ajatuksensa lukenut Lachlan pudisti päätään. ”Olen nyt ihan tosissani. Hänen nimensä on Olga.”

#hyvänmielenkirjat

Tervetuloa yllätysten Cornwalliin!

Amber, Lachlan ja Raffaele tutustuvat teini-ikäisinä lämminhenkisessä sijaishkodissa Cornwallin rannikolla. Vuodet vierivät ja ystävykset ovat nyt kolmekymppisiä, mutta kasvuvuosina heidän välilleen syntynyt vahva keskinäinen side on edelleen rikkumaton.

Kaikilla menee ammatillisesti hyvin. Yksityiselämä on itse kullakin kuitenkin karikkoista: Raffaelen tyttöystävän mieli heittelee ja suhde on ajautunut ongelmiin. Amber on salaa epätoivoisen rakastunut Lachlaniin, joka puolestaan ei osaa asettua aloilleen. Kun leskeksi jäänyt kasvatti-isä löytää uuden rakkauden Välimeren-risteilyllä, on ystävysten aika toimia ja kertoa totuus jos toinenkin.

JILL MANSELLIN romaanit ovat riemastuttaneet jo miljoonia lukijoita eri puolilla maailmaa. Hänen kuudes suomennettu teoksensa *Pitäisikö kertoa?* vie lukijansa merelliseen Lanrockiin, jossa kulman takana on yllätys poikineen ja kaiken yllä hohtaa kirkkaansininen taivas.

